

PHẦN X

Vũ trường “Mùa đông” ngày cuối tuần thật là đông. Vì là nơi vui chơi giải trí, gặp gỡ bạn bè... nên khách đến “Mùa đông” không hạn chế lứa tuổi và tầng lớp trong xã hội.

Chỗ quầy bar hình như đông nghẹt khách sộp. Lẫn lộn trong số đó có hai người đàn ông phong độ và đẹp trai. Họ đang tìm chỗ ngồi cho mình.

Khi chọn được cái bàn trong tầm quan sát, một người đàn ông lên tiếng:

- Mà thấy sao, Bình Nguyên?

Không vội trả lời bạn, Bình Nguyên hỏi lại:

- Ngày cuối tuần của họ là ở đây à? Mà có mặt ở đây bao nhiêu lần rồi, Vũ Tuấn?

- Không nhiều lắm đâu. Đủ để nắm rõ tình hình ở nơi đây.

Vũ Tuấn chỉ ra sàn nhảy:

- Buồn bực, may có thể ra đó để trút bỏ. Quay cuồng trong tiếng nhạc đôi khi cũng thú vị lắm.

Bình Nguyên nhìn quanh:

- Bạn nhảy của các ông là những cô gái đứng đây à?

- Không hẳn. Các tiểu thư cũng là bạn nhảy của chúng ta được. Đến đây thường là những người cô đơn và họ tìm được bạn cũng từ nơi đây.

Vũ Tuấn tỏ ra sành điệu. Anh búng tay ra hiệu cho một cô gái mặc đồng phục của vũ trường đứng gần đó.

Cô gái bước lại với một nụ cười duyên dáng:

- Hai anh cần gì ạ?

- Cô có thể cho chúng tôi cái gì đó uống, được không?

Gặp ngay khách sộp rồi. Cô gái liếc mắt:

- Hai anh chờ em chút nha.

Cô gái nhún nhảy bước đi. Bình Nguyên nhìn theo:

- Cô nàng này không phải là “nai” đâu.

- Mà đang cảnh giác à? Không sao đâu, tao sẽ giữ mà... trong sạch để đến với Tử Đăng.

- Nói gì vậy?

- Không đúng sao? Con tim có bóng hình người ta mà còn bày đặt giấu. Bình Nguyên ơi Bình Nguyên! Mà nên nhớ, tao là bạn thân của mày đó. Nhìn cử chỉ và ánh mắt của mày, tao cũng đủ hiểu. Mày cảm cô Tử Đăng từ khi nào vậy?

- ...

- Không nói à? Nè! Mày giấu ai chứ không giấu tao được đâu. Yêu thì nói yêu đi. Bây giờ trái tim mày đâu vương vấn gì với Tú Linh, cũng đâu yêu được Thái Hà... Chấp nhận hình bóng Tử Đăng đâu có lỗi.

- ...

- Mày đâu còn trẻ để sợ sự bông bột. Nếu mày chậm chạp, Tử Đăng mà nhận lời người khác thì có mà hối hận.

Bình Nguyên trầm giọng:

- Cho đến giờ phút này, tao còn chưa biết mình muốn gì ở Tử Đăng thì làm sao mà nói đây? Tao chỉ biết cô ấy để lại ấn tượng rất lớn trong tao, và tao rất muốn gặp mặt cô ấy hằng ngày.

- Như vậy là được rồi.

- Nhưng mỗi lần gặp mặt cô ấy, tao đều làm cho cô ấy buồn và giận. Tao đã xúc phạm lòng tự trọng của cô ấy.

- Không sao. Tình yêu sẽ tha thứ tất cả mà.

Cô gái lúc này trở lại với chai rượu đất tiền và hai cái ly trên khay. Cô đặt xuống bàn và rót ra ly.

- Mời hai anh!

- Cảm ơn cô.

Bình Nguyên đặt vào tay cô gái tờ giấy bạc.

- Tặng cho cô nè!

- Cảm ơn anh.

- Tôi trả tiền luôn chai rượu, cô lấy hóa đơn đến đây.

- Dạ. Hai anh có cần bạn uống rượu không?

- Cô uống à?

- Dạ, có một cô gái ngồi ở quầy bar hình như cần bạn uống rượu, nên em mới giới thiệu.

- Cô nhiều nghề quá nhỉ?

Vũ Tuấn nổi hứng:

- Cô gọi cô ấy qua đây đi.

- Dạ.

Bình Nguyên đá chân bạn:

- Ê! Định quây hả?
- Vui một chút thôi mà. Có bạn uống vui hơn.
- Nè! Tú Lâm biết thì đừng kéo tao vào nha.
- Mà phải bạn tao không vậy?

Vũ Tuấn vừa dứt lời thì có một cô gái, trên tay cầm ly rượu bước tới:

- Hai anh cần bạn uống rượu à?

Trong ánh sáng lò mờ của vũ trường, họ đã nhận ra nhau.

- Tử Đăng!

Ngạc nhiên trong hoàn cảnh gặp gỡ này, nhưng Tử Đăng lấy lại phong độ ngay:

- Là hai ông à? Vậy tôi tưởng bạn uống rượu của tôi là ai chứ?

Cô tự nhiên kéo ghế ngồi:

- Đừng lấy làm lạ khi con gái cũng đến đây uống rượu.

Tử Đăng giơ cao cái ly:

- Nào! Cùng uống đi!

Vũ Tuấn hưởng ứng. Anh cụng ly với Bình Nguyên và Tử Đăng:

- Chúc buổi gặp mặt đáng nhớ!

Tử Đăng uống cạn ly rượu trên tay mình. Cô trút ngược ly và tiếp tục rót ly thứ hai. Rồi ly thứ hai lại hết rót tiếp ly thứ ba, Tử Đăng uống cạn.

Nhìn Tử Đăng ngửa cổ uống rượu, Vũ Tuấn có cảm giác cô uống nước thì đúng hơn.

Loại rượu mạnh này, như anh uống ba, bốn ly là muốn... gục rồi. Thế mà Tử Đăng...

Cô uống như trút bỏ cơn tức giận chứ không phải là uống rượu thưởng thức.

Nhưng cứ để cô ấy uống như thế này thì không hay rồi.

Rót ly thứ tư, Tử Đăng nhìn Bình Nguyên và Vũ Tuấn:

- Sao hai ông không uống đi?

Bình Nguyên nhìn Tử Đăng hôm nay rất lạ lẫm. Hình như cô đang muốn nổi loạn thì phải. Nhưng mà là chuyện gì mới được?

Người mà Tử Đăng thương yêu như xơ Tâm mất đi, cô còn không yếu đuối. Sự mạnh mẽ và chịu đựng của Tử Đăng làm Bình Nguyên thấy thán phục.

Tử Đăng ngẩng lên, bắt chọt bốn mắt giao nhau. Cảm giác của họ về nhau hình như đã hình thành. Tử Đăng bối rối. Như để đánh tan cảm giác ấy, cô nhếch môi:

- Ông lạ lắm về con người của tôi phải không? Rồi sẽ còn những cái bất ngờ về tôi nữa kìa.

Tử Đăng bung ly rượu lên thì Bình Nguyên ngăn lại:

- Cô đừng uống nữa!

- Ông đừng xem thường tôi như thế chứ. Bây nhiêu tôi không thể say được đâu. Nè! Hai ông cần bạn uống rượu, tôi đến đây rồi thì hai ông lại ngồi nhìn là sao?

Tử Đăng cười:

- Vậy cũng không sao. Nhìn tôi uống cũng vui mà.

Bình Nguyên nhẹ nhàng:

- Tử Đăng! Tôi xin lỗi cô chuyện hôm trước ở công ty.

- Là chuyện gì?

Tử Đăng khoát tay:

- Tôi quên mất tiêu rồi. À, mà nè!

Cô nghiêng đầu:

- Những bông hoa đẹp đâu mà hai ông đến đây uống rượu một mình vậy?

Xong Tử Đăng lại nói:

- À! Tôi biết rồi. Trốn người đẹp đi chơi phải không? Đàn ông mấy ông là như vậy đấy: kiêu ngạo để người yêu mình phải khổ. Tôi sẽ không yêu đâu để khổ phải khổ trong tình yêu.

Vũ Tuấn hỏi:

- Cô đến đây một mình à? Những người bạn của cô đâu?

- Tôi là cô nhi, ai thèm làm bạn với tôi chứ? Tôi không có bạn.

- Tử Đăng! Cô đừng nói vậy. Chúng tôi rất quan tâm đến cô.

Tử Đăng chỉ Vũ Tuấn rồi chỉ Bình Nguyên:

- Ông hả? Hay là ngài giám đốc Công ty Kiến trúc Thái Nguyên? Thôi thôi, tôi không cần ai thương hại tôi cả. Hãy để cho tôi yên và sống với số phận của tôi. Tôi không chống lại với phong ba tình yêu của mấy người đâu.

Bình Nguyên mím môi đứng lên kéo tay Tử Đăng, nhưng bị cô ghì lại:

- Ông làm gì vậy?

- Cô ra đây với tôi!

Vũ Tuấn chưa biết Bình Nguyên làm gì thì anh đã đưa Tử Đăng ra sàn nhảy.

Tử Đăng chống cự:

- Tôi không nhảy.

Bình Nguyên trừng mắt:

- Cô đừng làm trò cười cho mọi người chứ?

Sàn nhảy rất đông cặp tình nhân. Họ tình tứ trong điệu Tango lá lướt.

Bình Nguyên như khổng chế Tử Đăng trong vòng tay mình, buộc cô phải bước theo anh.

Tử Đăng tức giận lắm nhưng đâu có cách nào khác. Họ diu nhau trong tiếng nhạc du dương. Bình Nguyên càng ngày càng siết chặt cô hơn, áp sát đầu Tử Đăng vào ngực mình.

Tử Đăng mím môi:

- Ông đừng lợi dụng tôi đó.

Bình Nguyên bình thản:

- Tango là điệu nhạc dành cho những cặp tình nhân. Chúng ta cũng phải nhảy cho giống chứ. Nếu không, mọi người sẽ đổ dồn mắt về chúng ta đó.

- Nhưng tôi không phải là tình nhân của ông.

Bình Nguyên bỏ nhỏ:

- Bây giờ không phải thì ngày sau sẽ phải.

- Ông nói cái gì?

- À à... không có gì. Sao cô dữ thế?

- Ông mới biết sao?

Tử Đăng vẫn giữ bộ mặt lầm lìm lì lì. Bình Nguyên cười nhỏ:

- Mọi người đang tưởng chúng ta vừa gây lộn xong đấy.

- Hừ!

- Cô tươi nét mặt lên một chút đi.

- Ông đừng yêu cầu tôi này nọ nữa.

Tử Đăng vừa dứt lời thì có một cặp tình nhân di chuyển gần lại:

- Bình Nguyên!

- Ủa! Ông Trần, bà Trần! – Bình Nguyên tươi cười chào lại – Hai ông bà cũng đi nhảy sao?

- Ngày cuối tuần, chúng tôi chẳng biết làm gì. Vội lại, nơi đây không chỉ dành cho giới trẻ, cho nên chúng tôi đến đây cùng vui vậy mà.

Bà Trần nghiêng đầu:

- Bạn gái của cậu xinh đẹp quá.
- Cám ơn bà quá khen.
- Nè! Có định lập gia đình một lần nữa không?

Bình Nguyên cười như để né tránh câu trả lời. Nhưng bà Trần nào chịu buông tha:

- Sống độc thân có cái khổ của độc thân đấy. Tôi thấy bạn gái cậu dễ thương lắm. Khi nào phát thiệp, nhớ cho chúng tôi biết nha.

Bình Nguyên chỉ biết cười trừ. Trong tình cảnh này anh biết nói gì đây.

Cũng may có người bạn nào đó gọi nên ông bà Trần chia tay Bình Nguyên vội vã. Nếu không anh chẳng biết điều gì xảy ra nữa.

Bản tango chấm dứt. Tử Đăng xô Bình Nguyên ra:

- Ông giờ trò gì đây?

Bình Nguyên nhún vai:

- Tôi không hiểu.
- Hừ! Tại sao ông không giải thích với bạn ông rằng: tôi không phải là bạn gái của ông?
- Lời giải thích đó quan trọng lắm sao?
- Đương nhiên rồi. Nó rất quan trọng đối với tôi. Tôi không muốn có bất cứ liên quan nào đối với ông, càng không muốn bạn gái của ông làm khó tôi.

Bình Nguyên gục gặc:

- Tôi hiểu rồi. Vậy cô đi theo tôi tìm ông bà Trần để giải thích nha.
- Cả một cái vũ trường rộng lớn như thế này mà đi tìm à? Điên khùng!

Tử Đăng quay lưng bỏ đi, nhưng cô không trở về chỗ Vũ Tuấn ngồi mà len lỏi qua nhóm đông người rồi đi luôn xuống lầu.

Về chỗ cũ, thấy Vũ Tuấn ngồi một mình, Bình Nguyên hỏi:

- Tử Đăng đâu?
- Không phải cô ấy đang nhảy với mày sao?
- Nhạc chấm dứt rồi, tao tưởng cô ấy về bàn chứ.

Bình Nguyên nhìn quanh:

- Tử Đăng đi đâu vậy?
- Cỡ lẽ cô ấy đi về cũng nên. Nè! Bộ mày chọc giận Tử Đăng nữa hả?

Bình Nguyên hớp một ngụm rượu:

- Ép nhảy, Tử Đăng đã tức giận rồi. Đã vậy còn gặp ông bà Trần bên ngân hàng. Họ tưởng Tử Đăng là người yêu của tao, nên...

- Cô ấy thêm một lần tức giận nữa chứ gì? Bình Nguyên ơi! Mà y tạo thiện cảm cho người ta hay là mà y gây thêm ác cảm đây?

- Tao đâu muốn.

- Vậy còn không biết đi tìm người ta đi.

Vũ Tuấn đẩy vai bạn. Bình Nguyên chưa kịp đứng lên thì cô gái phục vụ lúc nãy đi lại.

- Chào hai anh! Cô bạn uống rượu với hai anh, nhờ em chuyển lời chào và cảm ơn hai anh đã mời rượu.

- Thế cô ấy đâu?

- Về rồi.

- Về?

Bình Nguyên bật dậy:

- Thế làm sao được. Tử Đăng uống nhiều rượu lắm mà.

Anh kéo bạn:

- Chúng ta về thôi.

- Mà lo cho Tử Đăng à?

- Ừm. Một mình cô ấy lại thêm có hơi men...

- Vậy thì mà y đuổi theo đi.

- Thế còn mà y?

- Tao có xe.

Bình Nguyên vỗ trán:

- Tao quên. Vậy tao đi trước nha.

Nhìn theo bạn với những bước chân hấp tấp. Vũ Tuấn lắc đầu:

- Yêu muốn điên cuồng luôn mà còn bày đặt.